

Hikayenin Sonu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Kasım 2022

Bir düş' ün mahkûmu imişim meğer hani, sezilerimde saklı olan ve hadisler saklı yüreğimin tininde. Sure misali suretlerin sönmeye değil aydınlığa kucak açtığı ve de aşkın öncüsü İlahi Güç sayesinde kıyama duran her inançlı insanın da meali saklı iken Allah katında.

Sözcüklerim umarsız değil bu aralar çünkü ben Allah aşkıyla ve hüznüyle y/anarken günbegün büyüyen bir arzu saklı en derinde:

Kavuşulası neyse ya da kim ama önem arz eden sonsuzluğa yelken açtığım Rabbin izinde ve bilinmez in gizinde serpilen bir çiçek gibi ummanlarda saklı iken nihai çözümüm.

Bilumum duygudur eşlik eden tarifi zor ve taraf tutmadan Araf'ta saklı hüviyetim:

Ne bu dünyaya aitim ne de dünyadır bana ait olan ve de hükmeden. İnsan olmanın da zaruri sonucudur içimin yerleşkesi ve büyüyen inancımınla tutuşan etekleri yalnızlığın elbet bunu giderendir de aşkın İlahi rengi.

Bir batıl koza.

Bir de atıl iken yürekler.

Nice atık duygu ve devasa bir bataklık insanların birbirine zulmettiği.

Hep ne mi s/andım ne mi?

Sevgiyle bütünleşen varlığımla ben insanları Allah rızası için sevmedim mi?

Yaratandan dolayı yaratılanı sevdiğim nasıl ki bir öğreti idi Mevlana'nın nezdinde ve ben sevgiyi dem bildim damladım huzurla demlendim hüznüyle.

Mavidendi göğün matemi ve mintanı.

Örtünendi yürek aşkın tülüyle.

Hep şeffaf oldum hep de seyyahı duyguların.

Zemheride soldum güneşte açtım geceye doğdum nur gibi çünkü İlahi Işık hep önümü aydınlık kıldı ve...

Gölgeler bahşetti evren ve kaderdi bana hükmeden:

Sabır ettim ve hamt ettim ve yandım daha çok yandım ve andım Rabbimi her zerremle.

Tokuşandı hüznün.

Terleyendi alnım.

Alnımın akıyla yaşadığım ve yakardığım Rabbime.

Yaşatılan kabir azabını dahi sevdim ve dedim ki: gün yüzü görmeme az kaldı...

Işığımı oysa çalınan ve ereceğim hidayet öncesi daha çok zulüm gördüm insanlardan en çok da yakınlarımdan.

Sevgiydi büyük ihtimalle bilmeden günaha girip şirk koştüğüm çünkü ben sevmeyi en çok sevdim.

Ahretti yolculuğun son durağı.

Ahvalimdi ve de yakamdan çekiştiren.

Istırap yüklü güncem ve severek pekişen hasretim kavuşamadığım sevdiklerime...

Haletiruhiyemse sevgiyle kavrulan ve ucu tutuşan yüreğim.

Bir bir de namzetti olanlar olacaklara ve olacaklardı olanlara gölge eden.
Seyrüseferinde hayallerin bilemedim işte bilinmez tahakkuk ettiğinde gördüm ki bildiğim her şey yalanmış ve de gördüğüm her ne her kimse bir hayalden bir buluttan ibaretmiş.
Ölmeden uzaklaştılar benden.
Ölümsüzlüğe kucak açtığım kiblemde saklandığım ve kıyama durduğum her anım her saniyem:
İnsanlar için fazlaydım. Fazlaymışım daha doğrusu ve sevgimle devinirken hüznümle katlandım da katlandım gerçek dünyanın yüklediği ne varsa.
Omuzlarım çökük müydü ya da başım eğik?
Asla.
Direncim kırılrsa da dirayetimle ayakta ve Hakkın yolundaydım.
Köprünün altından ne sular geçmişken ve dumura uğrayan insanoğlu zulmü kendinde hak görürken ben Hakkımın kapısında idim çoktan.
Azdan çoğa.
Bazense çoktan aza.
Azığı düşlerin ve azap rüzgârında savrulan bedenim ve benliğim ve belleğim.
Dokunduğum her şey kaybolmuştu ansızın.
Dokunmaya kıyamadığım kimse.
Doyumsuzdu insanoğlu bense maneviyatın coşkusunda eşikten geçmiş içinde salındığım beşikten tam da düşecekken...
Bir rabita.
Bir esaret.
Bir ihanet.
Bir de tutuklusu olduğum duygular ve zincirleme kazada kurban vermişim önce mutluluğu sonra huzuru lakin dünya denen düzenekte bu dünya için kabul gören ne var ne yok...
Kimsesizliğimi ihbar ettiğim.
İmkânsız addedilen ne ise baş ettiğim...
Çünkü ben başı olmayan bir hikâyenin sonuna gelmişim ve saçları örülü kaderin raks ettiği dünyadan göçüp gitmeden ben çoktan bulmuştum Rabbimi tıpkı bir ömür inançla ve umutla ve hüznle ve aşkla ırrak olduğum kadar yeryüzünün malından ve mülkünden ve ölü nefsimi nasıl ki ilk gün gömmüştüm derine ve işte rengimle rakımım ve yüzümün akıyla yaşadığım kadar yaşam sonrası hâsıl olacak o yolculukta ben yerimi çoktan almıştım.
Her ne kadar insanların gözünde eksik ve noksan ve yetersiz addedilirken şükürler olsun ki aciz varlığımla kabul görmüştüm ölmeden ve öldürmeden insani duygularımı ve yüreğimdiki merhameti ve hidayeti nasıl ki bahşeden Rabbim iken...